

I

Експерти-криміналісти кажуть йому, що дівчина по той бік скла так і не промовила жодного слова, відколи її привели. Спочатку це не надто його дивує — достатньо згадати, якої травми вона зазнала. Утім, тепер, спостереігаючи за нею крізь дзеркало Гезелла¹, він засумнівався в правильності власної оцінки.

Дівча скоцюрбилося на важкому металевому стільці. Одна перебинтована рука підпирає підборіддя, другою вона креслить якісь химерні символи на стільниці з неіржавкої сталі. Її очі примружені, під ними темні тіні, схожі на синці. Чорняве волосся, тьмяне й брудне, зібране в недбалий вузол. Авжеж, вона страшенно виснажена.

А втім, травмованою пережитим він би її не назвав.

Відсьорбуючи каву, спеціальний агент ФБР Віктор Гановеріан роздивляється дівчину й чекає, поки прийдуть інші члени його команди. Принаймні поки з'явиться його напарник. Третя його колега тепер у лікарні з іншими дівчатами, намагається з'ясувати, в якому вони

¹ Дзеркало Гезелла (також відоме як «дзеркало-шпигун») — скло, що має вигляд дзеркала з одного боку і простого тонованого скла з другого. Ця особливість дозволяє вести непомітне спостереження за тим, що відбувається по інший його бік. Його використовують у кабінетах психологів, психотерапевтів, поліційних відділках, кімнатах для перемовин, офісах спецслужб. (*Тут і далі прим. пер.*)

стані, а разом із тим — у тих випадках, коли це можливо, — отримати імена й відбитки пальців. Інші агенти й експерти-криміналісти наразі працюють у маєтку, і, хоч як мало інформації від них він поки що дістав, Віктору все одно страшенно кортить просто зараз зателефонувати додому й поговорити з власними дочками, щоб переконатися, що з ними все гаразд. Одначе, зважаючи на те, що він добре вміє спілкуватися з людьми, особливо з дітьми, які зазнали психологічної травми, йому доречно лишатися тут, чекаючи, поки можна буде поговорити з однією з постраждалих — саме з цією.

Він бачить тьмаві рожеві сліди довкола її носа й вуст — відтиски кисневої маски, помічає плями бруду й кіптяви на її обличчі й те, що одіж на ній явно з чужого плеча. Її долоні перебинтовані, бинт також на лівому передпліччі. Він помічає й інші пов'язки, ті, що масивно випинаються під тонкою тканиною майки, яку позичив їй хтось із лікарняного персоналу. Дівчина тремтить від холоду — адже, окрім майки, на ній лишень бляклі зелені штани від медичної уніформи. Вона намагається не торкатися босими ногами підлоги, але не скаржиться.

Він не знає навіть, як її звать. Він не знає імен переважної більшості дівчат, яких їм удалося врятувати... так само як і тих, рятувати яких уже було невиправно запізно. Та, що сиділа по той бік скла, не сказала ані слова нікому, окрім інших бранок, але й у їхній розмові не прозвучало ані імен, ані іншої корисної інформації. Це було просто... утім, сказати, що вона намагалася заспокоїти подруг, він би також не зважився.

«Може, ти помреш, а може, і ні, — просто розслабся, і хай лікарі виконують свою роботу».

Звучало це не надто обнадійливо, але іншим дівчатам, схоже, і цього було досить.

Вона раптом виструнчується на своєму стільці, повільно потягується, звівши руки над головою, аж поки спина не вигинається тятивою лука. Завдяки мікрофонам він чує, як болісно хрускають хребці. Струснувши головою, дівчина знову схиляється над столом, притискається щокою й долонями до металу стільниці. Вона зараз обернена обличчям в інший бік від скла, від нього й тих інших, що — і це їй відомо — мають зараз споглядати за нею. Але із цього ракурсу він бачить дещо не менш цікаве: тату.

У лікарні він отримав фото; зараз Віктор може бачити лишень самі краєчки малюнка, кольорові спалахи, які яскраво сяють на її плечі. Основну частину візерунка роздивитися важко, але тканина майки недостатньо щільна, щоб цілком його приховати. Він витягає фото з кишені й притискає його до скла, переводячи погляд із глянцевого паперу на ту частину татуювання, яку зараз можна роздивитися на її спині. Либонь, за звичних обставин це не мало б такого значення, але тату були в усіх дівчат, окрім однієї. Різного кольору, різного дизайну, але в загальних рисах однакові.

— Вважаєте, то він з ними таке вчинив, сер? — запитує один з експертів, споглядаючи дівчину на моніторі свого комп'ютера. Камера розташована на іншій стіні кімнати для допитів, тож тепер вони мають змогу роздивитися збільшене зображення обличчя — її очі заплющені, дихає вона повільно й глибоко.

— Думаю, ми це з'ясуємо. — Він не любить припущень, особливо коли інформації обмаль.

Це один із тих небагатьох випадків, які йому траплялися за весь час роботи у ФБР, коли реальність виявилася набагато гіршою за все, що вони собі уявляли. Він призвичаївся готуватися до найгіршого. Коли зникає дитина, завжди працюєш як скажений, але не надто розраховуєш на те, що нещасне створіння пощастить знайти живим. Може, ти сподіваєшся на це. Але не розраховуєш. Віктору траплялося бачити такі крихітні мертві тіла, що годі було знайти домовину, яка підходила б за розміром. Йому доводилося бачити дітей, які стали жертвами зґвалтування ще до того, як дізналися, що взагалі означає це слово. Але цей конкретний випадок усе одно настільки несподіваний і химерний, що Віктору не вдається взяти його в тямки.

Він навіть не знає, скільки їй років.

За припущеннями лікарів, дівчині могло бути від шістнадцяти до двадцяти двох, але це не надто зарадило. Якщо їй дійсно шістнадцять, то, либонь, треба викликати представника із соціальної служби опіки й піклування, але чиновників звідти вже й без того забагато зібралось в лікарні, і вони лишень ускладнили ситуацію. Авжеж, у них була важлива й конче потрібна місія, та зараз вони йому ні до чого. Віктор намагається уявити своїх дочок, зрозуміти, як би вони діяли, опинившись під замком у кімнаті для допитів, як ця дівчина. Утім, жодна з них не поводитьсь аж так незалежно. То що, ця — старша? Чи просто ліпше навчилася вдавати спокій?

— Є вже щось нове від Еддісона чи Рамірез? — питає він в експертів, не відводячи очей від дівчини.

— Еддісон скоро приїде; Рамірез досі в лікарні, спілкується з батьками наймолодшої з дівчат, — доповідає

одна з жінок. Івонн не дивиться на дівчину, що чекає в кімнаті для допитів, навіть на зображення на моніторі не гляне. У неї вдома — власна маленька дочка. Віктор розмірковує над тим, чи не варто її відсторонити — вона щойно вийшла з декрету, сьогодні її перший день на роботі, — але вирішує, що, як стане зовсім важко, вона сама про це повідомить.

— Це через неї розпочали пошук?

— Вона зникла лишень кілька днів тому. Вирушила з друзями по покупки до торговельного комплексу — і зникла. Вони сказали, що вона зайшла до примірювальної в крамничці, щоб підібрати потрібний розмір, і так і не повернулася.

Що ж, однією менше в списку зниклих безвісти.

У лікарні вони сфотографували всіх дівчат, навіть тих, що померли дорогою чи після прибуття, і тепер звіряли їх із базою зниклих безвісти. Авжеж, мине час, поки будуть результати. Коли агенти чи лікарі питали тих із бранок, що були в трохи ліпшому стані, про їхні імена, вони всі озиралися на цю дівчину, яка, схоже, була серед них лідером. Більшість так нічого й не сказали. Декілька наче замислилися, а потім заридали, і навколо них одразу заметушилися медсестри. Декілька — але не ця, що сиділа зараз у кімнаті для допитів. Коли вони спитали, як її звать, вона просто відвернулася. Схоже, їй зовсім не хотілося, щоб її знайшли.

А тому дехто з них тепер узагалі сумнівається в тому, що вона — одна з жертв.

Віктор зітхає й допиває каву, зім'явши стаканчик, перш ніж кинути його до смітника, що стоїть біля дверей. Він би з радістю почекав на повернення Рамірез;